

Sammenstyrtning i vore tilvante Forestillinger — ofte jo ved en komisk ringe Foranledning. Det er som med de Bjergskred, man læser om, hvor en hel Fjeldvæg pludselig ramler sammen, fordi en Mand nede i Dalen har sendt et Skud efter en Krage.“

„Og denne Kragejæger har altsaa Hr. Zaun i dette Tilfælde været?“

„Det kan De godt sige. Den lille utrættelige Nervemaskine har ogsaa været lidt af en Oplevelse for mig. Han gjorde mig forresten bekendt med det nye Partiprogram, som jeg jo gerne skulde kunne underskrive, dersom jeg stillede mig. Og det vilde ikke falde mig ganske let.“

„Hvorfor?“

„Ja, det kan jeg ikke saadan forklare. Og det er ogsaa en af Grundene til, at jeg har faaet Frygt for Valgtribunen og Krostuemøderne, hvor man maa kunne klare for sig med smurt Mundlær. De veed vist, at jeg hjemme paa min Gaard har oprettet et Asyl for gamle og syge Mennesker — „et Mønsterhjem“ er det bleven kaldt, fordi der virkelig ikke er bleven sparet paa noget, hvad Indretning og ydre Udstyr angaar. Der er imidlertid ikke kommet andet end Ufred og Spektakel ud af den hele Historie, og jeg forstaar nu godt Grunden. Jeg har baaret mig ad som en Mand, der har inviteret til Fest men glemt at sørge for Musik. Derfor er det hele mislykkedes.“

„Hvad mener De med Musik?“

„Aa — en eneste besværgende Trommehvirvel bare, mens der ofres til den store Waw-Waw i Skovene. Uden en Smule Trolddom gør man ikke Vildmænd lykkelige. Og — oprigtig talt — jeg venter mig af samme Grund en lignende stor Skuffelse af det Mønsterland, som velmenende Politikere og Sociologer sammen med Teknikere har saa travlt med at bygge op overalt i hele Verden. Det er jo muligt, at jeg ser for mørkt paa Forholdene; men jeg synes, at Livet mere og mere former sig som en vild Kehraus til stumt Orkester. Og kender De et mere uhyggeligt Syn? Det er, som om man ser de Døde danse paa deres egne Grave — dømte til at forsvinde ned i Jorden med en Kolbøtte ved det første Hanegal.“